

COURTNEY MILLER SANTO

Het familiehuis

ISBN 978-90-225-7424-9
ISBN 978-94-023-0408-4 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Three Story House*
Oorspronkelijke uitgever: William Morrow / HarperCollins
Vertaling: Titia Ram
Omslagontwerp: Johannes Wiebel|Punch Design
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 Courtney Miller Santo. All rights reserved
© 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn negenentwintig neven en nichten, die het om de een of andere reden voor elkaar krijgen de minst gelijksoortige en meest gelijksoortige groep mensen te zijn die ik ken. Dank je wel dat jullie me hebben geleerd dat chaos schitterend kan zijn en dat een feest pas een feest is als er minstens vijfentwintig mensen komen en alle aardappelpuree schoon op gaat.

EERSTE VERHAAL

Lizzie

1993: *Old Silver Beach, Massachusetts*

Als enige kind van een enig kind had Lizzie Linwood nooit veel nagedacht over neven en nichten. Voordat ze haar eerste zomer in Massachusetts had doorgebracht waren neven en nichten een abstract begrip, net als Turks fruit, waarover ze nadat ze er eerder dat jaar iets over had gelezen had geconcludeerd dat het een lekkernij is die de kinderen van vorsten en vorstinnen eten. Ze pakte vanaf de achterbank een handje druiven uit het bakje dat haar moeder tussen de twee voorstoelen had geklemd. Volgens de nieuwe man van haar moeder had ze nu tientallen neven en nichten, en ontelbaar veel achterneven en –nichten. Ze keek naar Jim, die het nachtelijke deel van de reis voor zijn rekening had genomen en nu zat te slapen, met zijn hoofd tegen het zijraam en zijn knieën tegen het dashboard. Als hij sliep zag hij er anders uit: minder rimpeltjes rond ogen en mond.

‘Niet te veel eten, hoor,’ zei haar moeder. ‘Jims familie staat zo meteen met een feestmaal met gebakken schelpdieren klaar.’

Lizzie negeerde haar moeder en pakte nog wat druiven. ‘Is het nog ver?’

‘Hou eens op met die vraag.’ Haar moeder pakte het stuur anders vast. De auto was vrij nieuw, uitgekozen vanwege de weinige kilometers, maar er rammelde iets, waardoor het meeste van wat ze sinds ze de dag ervoor uit Memphis waren vertrokken hadden gezegd, boven de herrie uit geschreeuwd had moeten worden.

‘Duurt het nog langer dan een uur?’ Lizzie stak haar nagel onder de schil van de laatste druif en pelde hem.

‘Ga maar lezen.’

‘Denk je dat ze aardig zijn?’ Van alle nieuwe familieleden die Jim had opgesomd was Lizzie het meest geïnteresseerd in twee nichten die heel onwaarschijnlijk in dezelfde maand en hetzelfde jaar als zij waren geboren.

‘Wie?’ Haar moeder leunde naar voren over het stuur en tuurde met half samengeknepen oogleden naar een verkeersbord.

‘Die twee nichten.’ Lizzie wilde er verder niet op ingaan. Ze was bang dat het ongeluk zou brengen als ze te veel zou vragen.

‘Elyse en Isobel? Ik neem aan dat iedereen even aardig is. Net als Jim.’

Lizzie zuchtte. Ze begon zich na bijna twintig uur op de achterbank een beetje opgesloten te voelen. Ze pakte het derde deel van *Narnia*, rekte zich uit, plaatste haar kousenvoeten tegen het raam en gebruikte haar voetbal als kussen om zich precies in de juiste leeshouding te nestelen. De inleiding over Eustaas zat haar dwars. Ze had zo gehoopt dat alle delen voornamelijk over Lucy zouden gaan, maar in plaats daarvan gingen hele bladzijden over dat pedante neefje. Ze liet het boek tegen haar borst zakken en keek naar Jim. Hij had tijdens de eerste uren in de auto proberen uit te leggen hoe zijn familie in elkaar stak door zijn broers, hun vrouwen, de tantes, ooms, neven en nichten op te noemen, die allemaal bloedverwanten waren van een vrouw die veel te oud was om nog in leven te kunnen zijn en die duizenden kilometers ver weg in een olijfgaard woonde. Ze vertrouwde niet wat haar moeder over die nichten zei en wilde Jim wakker maken om naar hen te vragen, maar het lukte haar niet om de juiste vraag te formuleren.

Het was ook allemaal te veel en te snel. Jim was er kort na kerst ineens geweest, en tegen de tijd dat Lizzie groep vier had afgemaakt was hij getrouwd met haar moeder en had hij hen uit het huis van haar grootmoeder weggehaald, waar ze altijd hadden gewoond, en naar een grote boerderij meegenomen die zo nieuw was dat het er nog naar verf en zaagsel stonk toen ze erin trokken. Niet dat ze hem niet aardig vond. Ze vond hem wel aardig, maar ze was bang dat Jim zich in het bijzijn van zijn familie anders zou gaan gedragen. Tot dus-

verre voelde ze zich bij hem in de buurt net zoals die keer dat ze met haar klas op schoolreisje was geweest naar een werkplaats waar gitaren werden gemaakt en haar juf maar bleef schreeuwen dat ze hun handen in hun zakken moesten houden en niets mochten aanraken. Haar stiefvader had zijn handen altijd in zijn zakken als zij in de buurt was.

De auto minderde vaart terwijl ze de snelweg verlieten. Jim schraapte zijn keel en ging rechtop zitten. Lizzie sloot haar ogen en deed of ze sliep. Ze voelde dat hij naar haar keek, en toen ze onder haar wimpers vandaan gluurde zag ze hem haar moeders hand pakken. ‘Het wordt heerlijk,’ zei hij.

‘We zijn zo lang met zijn tweetjes geweest,’ zei haar moeder. ‘En daarvoor was ik alleen met mijn moeder.’

‘Familie gaat niet over aantallen mensen.’

Haar stiefvader praatte verder, met een echte mannenstem: laag en moeilijk te verstaan. Ze liet haar ogen dichtvallen, de oogleden als gewichtjes op haar ogen. Lizzie haalde zich in het donker de namaakhaai voor de geest die Jim haar een paar maanden eerder voor haar verjaardag had gegeven. In eerste instantie was hij zo groot als haar hand, maar na drie dagen in een plastic zwembadje in hun nieuwe tuin had het wezen bijna dezelfde afmetingen als Lizzie. Namaakfamilie. Haar ogen vlogen open toen de auto langzamer ging rijden om een bocht te nemen en van het gladde asfalt van de weg een pad met steentjes opreed. In slaap vallen voelde als tijdreizen. Een moment daarvoor had ze nog een uur gehad om zich voor te bereiden op de ontmoeting, en nu had ze ineens nog maar een paar seconden.

‘Iedereen staat buiten,’ zei haar moeder, die het rempedaal wat verder induwde zodat de auto nog langzamer ging rijden. ‘Wat zijn het veel mensen.’

‘Dat zijn ze nog niet eens allemaal,’ zei Jim, die zijn raampje open-draaide en naar buiten leunde om naar de groep mensen te zwaaien die zich voor het grote huis had verzameld.

‘Maar het zijn er wel genoeg.’ Haar moeder reed de oprit voor het huis op, kwam tot stilstand en zette de motor af. Lizzie keek toe hoe

ze uitstapten. Jim sloeg zijn arm om de schouders van haar moeder, die voordat hij tijd had om haar voor te stellen werd opgeslokt door de omhelzingen en zoenen van de zes volwassenen die op hun aankomst hadden staan wachten.

Lizzie trok haar tennisschoenen aan en keek naar de kinderen. Sommigen waren te jong om te kunnen lopen en werden gedragen door hun ouders. Ze opende het portier het verst weg van de chaos en stapte uit. Ze bestudeerde de zwerm lichamen, op zoek naar iemand van ongeveer het jaar waarin zij was geboren, bezorgd dat leeftijd niet het enige criterium zou zijn dat nodig was om aardig gevonden te worden door haar nieuwe neven en nichten. Jim had haar op het hart gedrukt dat ze het verschrikkelijk leuk vonden haar te leren kennen, maar Lizzie wist hoe volwassenen waren tegen kinderen: ze begrepen niet dat kinderen, net als volwassenen, niet zomaar met iedereen kunnen opschieten. Ze probeerde de aandacht van haar moeder te vangen zonder haar te hoeven roepen, en net toen ze het portier sloot, voelde ze een hand in de hare glijden.

‘Kom je? Als we nu vertrekken, hoeven we niet te helpen alles naar het strand te sjouwen.’

De hand was klam, en Lizzie voelde toen ze hem vastpakte de korte, rafelige nagels en de velletjes rond de nagelriemen. Een tweede meisje sloeg haar arm om Lizzies middel.

‘We moeten ons even gedeisd houden, tot de kust weer veilig is.’

Lizzie probeerde, terwijl ze met de twee meisjes achter de auto langs kroop en vervolgens langs de bosjes de tuin inrende, te bepalen wie wie was. Het eerste meisje, met de klamme handen, had een air van zelfvertrouwen die niet bij haar leeftijd paste. Ze had een rode bril op, die constant van haar neus gleed omdat er zulke zware glazen in zaten. Het andere meisje was ronder en zachter, met grote ogen en een perfecte huid.

‘Rennen,’ zei het meisje met de bril.

Het tweetal stoof weg en Lizzie, die altijd snel was geweest, volgde de meisjes op de voet. Even later minderden ze vaart, en ze keken over hun schouder. Het kleinere meisje, met een pony die zo lang was

dat hij voor haar ogen hing, bood Lizzie een kleverige kauwgombal aan, die ze uit een zak in haar zomerjurk viste, en ze stelde zich voor als Elyse. ‘Hou je van kauwgom?’

‘Tedereen houdt van kauwgom,’ zei het andere meisje, van wie Lizzie aannam dat het dan Isobel moest zijn.

‘Ik ben vergeten tegen mijn moeder te zeggen dat we weggingen,’ zei Lizzie.

‘Dat kan haar niet schelen.’ Elyse trok haar jurk recht en streek haar haar glad. ‘Jij bent toch ook acht? Dat is de leeftijd dat je zonder een volwassene naar het strand mag.’

Lizzie stak de kauwgombal in haar mond; hij smaakte naar marshmallow. Ze mocht thuis geen kauwgom. Ze blies er een grote bel van en toen die knapte knikte ze instemmend terwijl ze zich verwonderde over het feit dat haar nieuwe nichtjes op blote voeten liepen. Elyse en Isobel kletsten aan een stuk door tijdens de wandeling van vier of vijf straten naar het strand. Ze maakten elkaars zinnen af, en om de zo veel zinnen riepen ze na een ritmische klik-klakstompbeweging: ‘Dat bedoel ik nou.’ Ze probeerden Lizzie tijdens de wandeling de beweging aan te leren. Met hen samen zijn voelde vertrouwd, en een huivering van spanning trok door haar heen, net zoals wanneer haar moeder een verhaaltje begon met: ‘Lang, lang geleden...’

‘Daar wonen meneer en mevrouw Robinson, die houden niet van kinderen,’ zei Elyse terwijl ze de bakstenen voorgevel van een huis passeerden.

‘Vorig jaar hebben ze mijn broer bij de politie aangegeven,’ zei Isobel. ‘Omdat hij door hun tuin had gelopen.’

‘Oma zegt dat mevrouw Robinson gewoon kwaad is omdat haar man wil scheiden.’

Op het punt waar de geasfalteerde weg overging in een zandpad stopten ze om drie rondjes van hun dat-bedoel-ik-nou-dansje te doen, dat Lizzie ondertussen begreep, en dat ze afsloten door drie keer in een kringetje op één voet te huppen, waarna ze ‘woepie’ riepen. Lizzie begon zo maar te giechelen.

‘Je moet tegen de bewaker zeggen dat je hier woont,’ zei Isobel terwijl ze naar een man zwaaide, die op een langzaam draaiende kruk in het poorthuisje bij de ingang van de parkeerplaats zat.

‘Je moeder is onwijs knap,’ zei Elyse terwijl ze haar lange, wilde haar over haar gezicht trok, waardoor ze Lizzie deed denken aan de Mimosa in Memphis en de manier waarop de bast daar in lange, gekrulde slierten vanaf viel.

‘Onwijs,’ zei ze op fluisterton na, het woord dat ze zelf nooit gebruikte proevend.

‘Mijn moeder haat het dat jouw moeder zo mooi is,’ zei Isobel. ‘Ze zegt dat ze er helemaal geen tien jaar ouder uitziet dan oom Jim.’

‘Doe niet zo achterlijk.’ Elyse gaf Isobel een pets op haar arm. ‘Mijn moeder zei dat je van voetbal houdt.’

Lizzie haalde haar schouders op. Ze was gek op voetbal, maar ze wist niet hoe ze dat aan haar nieuwe nichtjes moest uitleggen.

‘Dan zijn we allemaal goed in wat anders,’ zei Isobel. ‘Ik hou van zingen en Elyse houdt van tekenen. Dan ben jij goed in sport. Maar we houden allemaal van blauw. Dat is wat we gemeen hebben... O ja, en onze verjaardag, en dat we hebben gezworen dat we ons haar nooit gaan afknippen.’

Elyse stak haar hand uit en haalde haar vingers door Lizzies warri-ge blonde lokken. ‘Oom Jim zegt dat we nu net Charlie’s Angels zijn. Vroeger noemde hij ons altijd dubbeltwee, maar nu we met zijn drie-tjes zijn, krijgen we vast een nieuwe bijnaam.’

‘Oom Jim is ontzettend aardig,’ zei Isobel, die een korstje van haar elleboog peuterde, waardoor het ging bloeden. Ze stak het in de zak van haar tuinbroek. ‘Hij kan waanzinnig goed pannenkoeken bakken en greppels graven. Iedereen vindt dat hij hier weer moet komen wonen, maar papa zegt dat mensen wonen waar ze werk hebben.’

Lizzie luisterde, maar ze durfde niet aan het gesprek deel te nemen. Ze leken ouder dan haar vriendinnen in Memphis. Ze leken wel meiden uit groep zes. De schoonheid en uitgestrektheid van het strand maakte dat ze het uit wilde schreeuwen. Ze voelde haar hart samenkrimpen, en toen ze het strand in zijn halve maanvorm langs

het marineblauw van het water zag, explodeerde haar hart bijna door een gevoel van vreugde. Een kreekje dat werd afgeschermd door een stenen muurtje deelde het strand in tweeën. Een meter of tien van het strand vandaan lag een zandbank, waar tientallen kinderen in vrolijk gekleurde badkleding aan het spelen waren.

‘We zitten altijd hier,’ riep Isobel toen Lizzie de verkeerde kant op liep.

‘De bewoners zitten hier en de toeristen daar.’ Elyse wees: ‘Het heeft geen zin om vrienden te worden met de kinderen aan die kant van de pier. Wij zitten hier, op het strand van de mensen die hier wonen.’

Het drong terwijl haar nicht sprak tot Lizzie door hoe anders Elyse sprak dan zij. Lizzie genoot van haar accent. Het deed haar denken aan dat meisje ergens uit het niemandsland van Mississippi dat bij haar op school was gekomen. De manier waarop ze praatte had voor Lizzie als muziek geklonken.

Het maakte haar wel nog huiveriger om zelf iets te zeggen; ze wist dat haar zuidelijke accent in de oren van haar nichtjes als een buitenlandse taal zou klinken. Elyse zwaaide naar een groepje vrouwen bij een vuurtje met een aantal pannen erop, waarvan Lizzie aannam dat daar die schelpdieren waarover haar moeder het had gehad wel in zouden zitten. ‘Daar heb je mijn moeder,’ zei Elyse, die naar een appelvormige vrouw wees die zo hard zat te lachen dat ze ervan schudde.

Isobel haakte haar tuinbroek los en liet hem op het zand vallen. ‘Kijk eens wat ik kan,’ riep ze terwijl ze haar kleren en bril in de richting van Elyse’s moeder gooide.

Elyse raapte zuchtend de spullen op, deed haar zomerjurk uit en legde het bergje kleding op de rand van de handdoek van haar moeder. Haar handen gingen even aarzelend over haar lichaam, alsof ze zich geneerde dat ze mollig was. Lizzie stak een hand boven haar ogen om tegen de felle zon in te kunnen kijken en zag Isobel een reeks perfecte radslagen uitvoeren. ‘Toe maar,’ zei Elyse’s moeder. ‘Ze bijten niet, hoor.’

Isobel keek over haar schouder en daagde Lizzie en Elyse uit: ‘De laatste die bij de zandbank is moet met zeewier op haar hoofd rondlopen.’

Lizzie zette het zonder erbij na te denken op een lopen.

Ze hoorde Elyse’s moeder achter zich praten: ‘Kijk, daar gaat ze al. Dat komt helemaal goed.’

Lizzie was dol op rennen. Haar voeten stampten in het ondiepe water zonder af te remmen en ze schaterde het uit van de spetters in haar gezicht, gretig om het zout te proeven. In Memphis zwom ze altijd in chloorwater. De Mississippi was te gevaarlijk, met al die modder en de mysterieuze draaikolken. Ze won moeiteloos van haar nichten, en nadat die weer op adem waren gekomen vlocht Isobel een kroon van zeewier en zeegras dat ze uit het water had getrokken, en zette die op Elyse’s hoofd.

‘Ik ben altijd degene die met het zeewier moet rondlopen,’ zei Elyse.

Lizzie stak haar hand voor haar mond om te voorkomen dat ze er iets uit zou flappen. Ze was bang dat ze precies het verkeerde zou zeggen.

‘Praat jij eigenlijk weleens?’ vroeg Isobel. ‘Je hebt nog geen woord gezegd. Niemand heeft ons verteld dat je niet praat. Ze hebben alleen gezegd dat je lang bent voor je leeftijd.’

‘Ze praat heus wel, hoor,’ zei Elyse, die zich naar Lizzie omdraaide.

‘Ik heb geen badpak,’ zei Lizzie, die naar de grond staaarde en zag dat de pijpjes van haar spijkersshort nat waren geworden.

‘Dat kan toch niemand wat schelen, gekkie,’ zei Elyse terwijl ze de zoom van Lizzies te grote T-shirt pakte en er in haar taille een knoop in legde. ‘Zo. Nu nog even je korte broek wat verder oprollen en dan is er niets aan de hand.’

Elyse’s moeder stond aan de rand van het water te zwaaien en te roepen dat ze niet verder weg mochten gaan. Lizzie zag haar moeder en Jim naar de verzamelde leden van de familie Wallace op het strand toelopen. Alle andere vrouwen waren klein. Lizzie keek toe hoe haar

moeder een stukje van iedereen vandaan bleef staan; dat was een van haar trucjes om kleiner te lijken dan ze was. De mannen van de familie Wallace waren allemaal even aantrekkelijk als Jim, met brede schouders en een volle bos haar. Lizzie blies zo'n grote kauwgombel dat ze hem toen hij knapte van haar neus moest peuteren. Ze vond Jim best aardig. Zoals ze haar leerkrachten best aardig vond. Hij had elke dag een andere bijnaam voor haar: Kippetje, Konijntje, Moppie. Ze nam aan dat het zijn manier was om een band met haar op te bouwen. Hij deed een gek dansje toen hij bij de berg handdoeken en parasols arriveerde, en de moeder van Elyse omhelsde hem alsof hij haar eigen broer was. Ze wees naar de meiden en Jim riep: 'Voorzichtig, Popje!' Die naam was hij tijdens de rit hiernaartoe gaan gebruiken, en dat zou hij blijven doen.

'Jemig,' zei Isobel. 'Alsof we in gevaar zouden zijn, zeg. We zijn in de baai. De oceaan ligt aan de andere kant van de kaap. Je kunt hier alleen verdrinken als je niet kunt zwemmen.'

'Ik kan zwemmen, hoor,' zei Lizzie in een poging te compenseren dat ze haar zwempak niet onder haar kleren had aangetrokken. 'Tot hoe ver kun je hier staan?'

'Dat hangt af van het tij,' zei Isobel, die de zandbank af liep en bleef lopen tot het water aan haar kin stond. Toen begon ze op haar rug te dobberen, haar tenen omhoog gestoken en haar armen gekruist alsof ze dood was. Haar oranje haar was koperkleurig nu het nat was.

'Ze vindt het leuk als mensen naar haar kijken,' zei Elyse, die op de zandbank ging zitten, waardoor het water nu tot haar hals kwam. Ze hield haar haar van het water weg om het droog te houden en liet haar mond in het water zakken om bellen te blazen.

Lizzie duwde haar tenen in het zand en voelde de stenen. Toen Isobel terug was gedreven naar waar ze zaten, flapte ze eruit: 'Joh, komen jullie hier elke zomer?'

'Joh,' riepen ze in koor, waarna ze het begonnen te scanderen alsof het een scheldwoord was. Aan het einde van die zomer spraken ze geen zin zonder de woorden 'onwijs' en 'joh' erin.

Toen Isobel als een zeehond in haar handen begon te klappen en 'joh' blafte, sloeg Lizzie dubbel van het lachen, en ze was op slag vergeten dat ze er niet op gekleed was om te gaan zwemmen. Elyse gaf de pogingen haar haar droog te houden op en Isobel was het daaropvolgende uur bezig hun te leren hoe ze scheten konden maken in hun elleboogholte. Jongere nichtjes probeerden zich een paar keer bij hen te voegen, maar het drietal negeerde consequent de smeekbeden van Elyse's moeder om ze mee te laten spelen en joeg de indringers weg met wild watergespetter. Lizzie slikte tijdens een van die aanvallen zo veel zout water in dat het voelde als een hele emmer vol, en ze begon zo hard te proesten dat Elyse en Isobel haar op haar rug moesten slaan.

Daarna dobberden ze een beetje rond. Lizzie was al aan het bedenken wat ze haar vriendinnen in Memphis zou gaan vertellen over haar nieuwe nichten en het strand. Bij juf Dameron, de leerkracht in groep vijf, mocht je de dag na de vakantie iets laten zien en daar een verhaal bij vertellen, en Lizzie dacht al na over wat ze zou gaan meenemen. Het moest iets zijn wat alleen op dit strand te vinden was. Ontzettend veel kinderen gingen in de vakantie naar het strand van Destin in Florida.

'Waar is je andere vader eigenlijk?' vroeg Elyse. Lizzie kon niet zien of ze die vraag al de hele tijd wilde stellen of dat hij ineens in haar op was gekomen. Toen ze haar nichtje eenmaal beter leerde kennen, drong tot haar door dat Elyse nooit iets plande. Alles wat ze in haar leven deed was reageren op impulsen.

Isobel leek aan te voelen dat er geen antwoord was op de vraag en duwde Elyse kopje onder, wat het begin was van een uitbundige stoeipartij, tot Elyse zand in haar ogen kreeg en ze allemaal stopten.

'Ik huil niet hoor,' zei ze voordat iemand haar daarvan zou kunnen beschuldigen.

'Die heb ik niet,' zei Lizzie, door zichzelf verrast over de woorden die uit haar mond kwamen.

'Wat heb je niet?' vroeg Isobel.

'Een vader.'

‘Dat geeft niks, hoor,’ zei Elyse, die in haar ooghoek wreef en probeerde het zand uit haar ogen te knippen. ‘Heel veel kinderen hebben geen vader.’

‘Iedereen heeft een vader,’ zei Isobel.

‘Dat weet ik ook wel,’ zei Elyse. ‘Ik bedoel zoals mijn vriendin Susie geen vader heeft. Die is dood of zo.’

‘Volgens mij leeft de mijne nog,’ zei Lizzie, en het drong tot haar door hoe weinig haar moeder haar had verteld. Lizzie had nooit veel over de identiteit van haar vader nagedacht. Af en toe, met Vaderdag, of als de vaders van haar vriendinnen hen ergens naartoe brachten met de auto, schoot het even door haar heen dat het gek was dat ze geen vader had. Pas toen ze een stiefvader kreeg stond ze er voor het eerst bij stil dat ze ergens een vader had. Haar moeder beantwoordde vragen over haar vader over het algemeen met een wedervraag. ‘Waarom heb je een vader nodig?’ vroeg ze dan op dezelfde toon waarop ze Lizzie toesprak als die een koekje had gepikt.

‘Klop, klop,’ zei Isobel.

Elyse begon te kreunen en spette water in de richting van haar nicht. ‘Ze is gek op zulke spelletjes. Klop-klop-grapjes, raadsels, woordpuzzels.’

‘Ken je deze al? Het is een geheugenspelletje. Er is een huis, met één verdieping, gele muren, een geel dak, een gele koelkast, gele dakpannen...’

‘Ik snap hem,’ zei Elyse. ‘Alles is geel.’

Isobel somde de rest van de inhoud van het huis op. Lizzie kende hem al. Het antwoord was in de eerste zin gegeven. Ze ademde diep in en zwom weg met haar hoofd onder water, haar ogen stijf dicht, en ze sloot haar vuist rond wat strenge zee gras om onder te blijven. Ze had het jaar daarvoor eens naar haar vader gevraagd. Nee, dat was niet waar. Het was geen vraag. Dat had ze alle andere keren gedaan, toen was ze begonnen met een vraag: Wie is? Waar is? Waarom is? Deze keer had ze haar moeder geen keuze gegeven en had ze gezegd: ‘Vertel eens wat over mijn vader.’ Wat Lizzie had gewild was een beschrijving, een baan, een locatie. In plaats daarvan had haar moeder

haar hand op Lizzies hoofd gelegd, haar haar in een staart getrokken en daar in haar nek een knoop in gelegd zodat hij zou blijven zitten. ‘Op een dag leer je hem kennen,’ had ze gezegd, ‘en dan houdt hij zo veel van je dat hij ermee goedmaakt dat hij er nu niet is.’ En toen, alsof ze wist dat wat ze had gezegd niet voldeed: ‘Je hebt zijn ogen.’

Lizzies longen brandden. Ze liet het zeegras los, kwam boven water en snakte naar adem. Toen ze om zich heen keek zag ze overal belletjes confetti terwijl haar lichaam zich aanpaste aan de inname van zuurstof en het felle zonlicht boven de oppervlakte.

‘Meisjes,’ riep Elyse’s moeder, die naar hen toe kwam lopen. ‘We gaan eten.’

‘Drichtjes,’ riep Jim achter haar aan. ‘Nichtjes en een drieling.’

‘Ik snap hem niet,’ zei Elyse terwijl ze ongeduldig naar haar moeder gebaarde. ‘Je hebt niet gezegd wat voor kleur de trap is. Is niet alles geel?’

‘Er is geen trap,’ zei Lizzie grijnzend naar haar nicht. ‘Het huis bestaat uit maar één woonlaag.’

Toen duwden ze Isobel samen kopje onder, en hun lachende stemmen echoden over het oppervlak van de baai. Lizzie wist dat ze op school na de vakantie een fles water uit de baai, de bijnaam voor hun drietjes en hun woepiedansje zou gaan laten zien.

November 2011: Los Angeles

‘Je kunt ook hier komen wonen,’ zei Isobel.

‘Ik verhuis helemaal nergens heen,’ zei Lizzie nadat ze de kniebuiger had uitgeschakeld. Het apparaat, ontworpen om haar knie voorzichtig te buigen na de operatie, maakte niet veel lawaai, maar elk woord dat ze zeiden klonk in de afwezigheid van het zachte gezoem van de motor als een echo.

‘Maar je woont hier niet. Je woont eigenlijk nergens echt.’ Haar nicht, halverwege de pauze tussen haar ochtendtraining in de sport-school en haar hardloopsessie in de middag, lag naast de bedbank op de vloer te stretchen.

‘Het zou geen enkele zin hebben. Over een paar maanden speel ik weer in mijn team, of in de Europese competitie, of...’

‘Je kunt in mijn logeerkamer, en dan kun je aan een van de scholen hier gaan lesgeven, of je kunt gaan coachen.’

‘Zo klink je net als mijn moeder. Straks ga je me ook nog internetlinks naar sollicitatieformulieren sturen en me verwijten dat ik mijn opleiding verkwansel.’

‘Maar het verschil is dat je met mij wel praat.’

‘Ik praat ook met mijn moeder.’

Isobel begon te lachen. ‘Je hoeft bij mij de schijn niet op te houden, hoor. Ik vind het leuk als je er bent, ook als je geen stap kunt verzetten.’ Isobel strekte haar armen richting de muur uit en ging op haar tenen staan, waardoor het net leek alsof iets aan haar handen en voeten trok. ‘Je hebt hoe dan ook een thuis nodig, en als je hier woont kun je meer spullen meenemen dan er in een weekendtas passen.’

‘Ik zal de komende maanden heel veel thuis zijn.’ Lizzie wilde een stukje lopen om te testen hoe goed haar been aan het genezen was. Als ze opstond, zou het gesprek daarmee bovendien worden afgeleid van haar moeder. Hoewel Isobel en zij er wat dat betreft hetzelfde voor stonden: ze hadden allebei bepaald geen goede band met hun moeder. Lizzie masseerde haar knie en manoeuvreerde zichzelf naar de rand van het bed. Isobel zag wat ze van plan was en trok de krukken onder de bank vandaan. De beweging activeerde de dansende Kerstman op de schoorsteenmantel, en het blikkerige geluid van *Jingle Bell Rock* vulde hun helft van de duplexwoning.

Toen het liedje was afgelopen bleef Isobel het zingen terwijl ze Lizzie met haar krukken hielp. Ze had een paar weken daarvoor tijdens de training haar voorste kruisbanden gescheurd, en Lizzie logeerde nu, een paar dagen na de operatie en een maand voor de kerst, bij haar nicht om weer op krachten te komen. Dat leek wel een beschrijving uit een roman van Jane Austen, maar hoe moest ze anders haar omstandigheden beschrijven: ze lag ingeklemd tussen een stuk of zes kussens op een bedbank terwijl een apparaat haar been boog en strekte. Ze kon er geen andere woorden voor bedenken.

‘*It’s the right time,*’ zong Isobel terwijl ze Lizzies krukken losliet.

Lizzie begon zuchtend aan een aantal voorzichtige rondjes door de kleine woonkamer, met Isobel in haar kielzog, die anticipeerde op een mogelijke aarzeling in Lizzies balans. ‘Mensen die zelf niet meer kunnen sporten gaan coachen. Ik kan nog prima sporten.’

‘Ik heb ook nooit gezegd van niet.’

Iets in Isobels toon maakte dat Lizzie hun gesprek nog eens overdacht. Misschien ging het Isobel om méér dan haar te laten nadenken over een leven na voetbal, misschien had haar nicht haar wel nodig. Lizzie bleef even staan om te rusten en leunde tegen de muur. ‘Ik word hier gewoon vreselijk chagrijnig van.’

‘En je hoeft niet per se te gaan coachen, je kunt ook iets anders gaan doen. Ik kan je van alles over huizen leren.’ Isobel stampte met haar hiel op de vloer. ‘Helemaal zelf geschuurd en gebeitst. Je had het hier moeten zien toen ik het net had gekocht. De vorige eigenaars